

16 P-329/13

Datum prijave	
17.12.2014.	2238/1

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Split, Sukoišanska 6

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U SPLITU, po sucu Franki Buzov kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja pod 1) OPORTUNITAS d.o.o. Zagreb, OIB: 47237431623, pod 2) OPORTUNITAS NEKRETNINE d.o.o. Zagreb, OIB: 79396559037, pod 3) OPORTUNITAS USLUGE d.o.o. Zagreb, OIB: 87528213092 i pod 4) PRIAMOS d.o.o. Zagreb, OIB: 42289144892, svi zastupani po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Jelić i Čavlina Zrinšćak iz Zagreba, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. u stečaju, Split, Zrinjsko-Frankopanska 58, OIB: 94141384086, radi utvrđenja, predaje-povrata instrumenta osiguranja, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Domagoja Mužića, odvjetnika u Splitu i punomoćnika tuženika Marijane Mastilović, dipl.iur., dana 16. listopada 2014.g., objavljene dana 17. prosinca 2014.g.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„I. Utvrđuje se ništetnim Ugovor o hibridnom instrumentu broj: 04/10 sklopljen dana 18.6.2010. između drugotužitelja i tuženika.

II. Nalaže se tuženiku da povuče instrumente osiguranja iz točke I tužbe s naplate kod Financijske Agencije, i da predmetne instrumente osiguranja preda (vrati) tužiteljima, sve u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti ove presude, a podredno, zabranjuje se tuženiku naplata po instrumentima osiguranja iz točke I tužbe.“

II. Odbija se podredni tužbeni zahtjev koji glasi:

"1) Utvrđuje se da je Ugovor o hibridnom instrumentu br 04/10 od 18.06.2010. ništav.

2) Nalaže se tuženiku Credo banci d.d. u stečaju obustava provođenja svih radnji prisilne ovrhe po partiji kredita br 8475002495 protiv tužitelja i njihovih jamaca;

3) Nalaže se tuženiku Credo banci d.d. u stečaju da kod Fine odjel prisilne blokade ishodi povrat svih instrumenata osiguranja tužitelja predanih po partiji kredita br 8475002495 i povrat istih tužiteljima kako slijedi:

1 tužitelju Oportunitas d.o.o.: četiri bjanko zadužnice – svaka izdana na milijun kuna od čega dvije bjanko zadužnice izdane od strane 1 tužitelja Ov-9652/10 i Ov-9653/10 i dvije bjanko zadužnice izdane od strane člana društva Hrvoja Puljiza, jmbg 0408978380017 Ov-9654/10 i Ov-9655/10;

2 tužitelju Oportunitas nekretnine d.o.o.: dvije bjanko zadužnice – svaka izdana na milijun kuna Ov-9650/10 i Ov-9651/10;

3 tužitelju Oportunitas usluge d.o.o.: dvije bjanko zadužnice svaka izdana na milijun kuna Ov-9658/10 i Ov-9656/10

4 tužitelju PRIAMOS d.o.o.: dvije bjanko zadužnice svaka izdana na milijun kuna

4) Nalaže se tuženiku Credo banci d.d. u stečaju da 1 tužitelju Oportunitas d.o.o. izda brisovno očitovanje podobno za brisanje fiducijarnog prijenosa prava vlasništva na vrijednosnim papirima-dionicama Industrogradnje d.d. i to 4600 dionica oznake ING-R-A u vlasništvu 1 tužitelja, oznake računa 8978590 broj vlasničke pozicije 9.500 komada;

5) Nalaže se tuženiku Credo banci d.d. u stečaju da vrati 1 tužitelju Oportunitas d.o.o. 2 bianco mjenice s klauzulom "bez protesta" potpisane i ovjerene od 1 tužitelja kao korisnika kredita s mjeničnim očitovanjem; 1 bjanko mjenicu vlasnika tvrtke Hrvoja Puljiza, jmbg 0408978380017 s klauzulom "bez protesta" s avalom supruge i mjeničnim očitovanjem; sve to u roku od 8 dana od pravomoćnosti ove presude pod prijetnjom ovrhe."

r i j e š i o j e

I. Odbacuje se tužba u dijelu tužbenog zahtjeva kojim su tužitelji tražili utvrđenje:

- da je dana 24.6.2010. nastala obveza tuženika prema drugotužitelju, odnosno pravo drugotužitelja da od tuženika potražuje iznos od EUR 1.500.000,00,

- da je prvotужitelj podmirio svoje cjelokupno dugovanje prema tuženiku iz Ugovora o kratkoročnom kreditu broj 8475002495 od dana 10.6.2010.
- da je tražbina Credo banke d.d. u stečaju, oib 94141384086 prema tužiteljima iz Ugovora o kratkoročnom kreditu broj 8475002495 od 10.06.2010. prestala temeljem izjave o prijeboju od 10.02.2012. sa danom 15.05.2011.

II. Nalaže se tužiteljima da tuženiku u roku od 8 dana naknade trošak parničnog postupka u iznosu od 2.500,00 kn, dok se za više traženu naknadu troška parničnog postupka i to za iznos od 7.500,00 kn zahtjev tuženika odbija.

Obrazloženje

U tužbi predanoj preporučeno na poštu 7. ožujka 2012.g. tužitelji su naveli da su tužitelj pod 1) kao korisnik kredita i ostali tužitelji kao jamci platci 10. lipnja 2010.g. s tuženikom zaključili Ugovor o kratkoročnom kreditu broj 8475002495 temeljem kojega je tuženik tužitelju pod 1) dao kredit u iznosu od 1.500.000,00 kn, a u svrhu produženja roka dospjeća iz istog ugovora stranke da su sklopile Anex broj 1, Anex broj 2, Anex broj 3, Anex broj 4 i posljednji Anex broj 5 kojim je kao konačan datum dospjeća kredita određen dan 15. svibnja 2011.g. Radi osiguranja povrata kredita tuženiku da su predani instrumenti osiguranja. Cjelokupno potraživanje tuženika prema tužitelju pod 1) kao korisniku kredita da je dospjelo 15. svibnja 2011.g. i iznosilo 1.651.311,69 kn.

Tužitelj pod 2) da je 18. lipnja 2010.g. s tuženikom zaključio Ugovor o hibridnom instrumentu broj: 04/10 (u daljnjem tekstu: Ugovor o hibridu) kojim je ugovoreno da tužitelj pod 2) tuženiku uplaćuje iznos od 1.500.000,00 EUR-a. Navedeni Ugovor o hibridu da je sklopljen protivno zakonu radi čega je ništetan i ne proizvodi nikakve pravne učinke. Naime, tuženik i društvo I GRUPA d.d. iz Zagreba da su 21. lipnja 2010.g. zaključili Ugovor o dugoročnom kreditu temeljem kojega je društvu I GRUPA d.d. isplaćen kredit u iznosu od 3.000.000,00 EUR-a, a društvo I GRUPA d.d. da je nakon toga dio novčanih sredstava dobivenih od tuženika po predmetno navedenom kreditu i to iznos od 1.500.000,00 EUR-a, uz prethodnu obavijest tuženiku, isplatilo tužitelju pod 2) 24. lipnja 2010.g. Istog dana tužitelj pod 2) da je temeljem Ugovora o hibridu novčana sredstva koja su prethodno dobivena od tuženika preko I GRUPA d.d. kao hibridni instrument ponovno uplatio tuženiku. Dakle, Ugovor o hibridu da je ništetan jer je sklopljen protivno prisilnim propisima, odnosno zabrani iz Zakona o kreditnim institucijama i to članku 31. stavku 3. istog Zakona. Tuženik da je protuzakonito kreditirao uplatu hibridnog instrumenta radi čega isti Ugovor nije bilo moguće uključiti u izračun njegovog jamstvenog kapitala, a što je utvrđeno i u postupku nadzora nad tuženikom od strane Hrvatske narodne banke tijekom 2011.g.

Novčani iznos kojega je tužitelj pod 2) uplatio tuženiku da se ne može tretirati kao hibrid pa je dana 24. lipnja 2010.g. nastala obveza tuženika prema tužitelju pod 2), odnosno pravo tužitelja pod 2) da od tuženika potražuje uplaćeni iznos od 1.500.000,00 EUR-a kojeg je tuženik primio na temelju ništetnog Ugovora o hibridu.

Dana 1. lipnja 2011.g. tužitelj pod 2) da je dio svog prethodno navedenog potraživanja koje ima prema tuženiku ustupio tužitelju pod 1) Ugovorom o ustupu dijela potraživanja, a na temelju kojega tužitelj pod 1) da je stekao potraživanje prema tuženiku u iznosu od 240.000,00 EUR-a odnosno 1.785.290,40 kn. Tužitelj pod 1) da je 1. lipnja 2011.g. tuženiku dostavio izjavu o prijeboju međusobnih potraživanja.

Tuženik da više nema pravo držati u svojem posjedu instrumente osiguranja koje je primio temeljem Ugovora o kreditu, tj. da ih je trebao vratiti tužiteljima jer je spomenutim prijebojem tužitelj pod 1) podmirio svoje cjelokupno dugovanje prema tuženiku još u lipnju 2011.g. Unatoč navedenom tuženik da je bez ikakvog osnova i prava aktivirao instrumente osiguranja poslavši ih na naplatu FINA-i zbog čega tužitelji trpe tešku materijalnu štetu.

Slijedom navedenog tužitelji tužbom traže da sud utvrdi ništetnim Ugovor o hibridu i da je 24. lipnja 2010.g. nastala obveza tuženika prema tužitelju pod 2), odnosno pravo tužitelja pod 2) da od tuženika potražuje 1.500.000,00 EUR-a, utvrđenje da je tužitelj pod 1) podmirio cjelokupno dugovanje prema tuženiku iz Ugovora o kratkoročnom kreditu, da sud naloži tuženiku da povuče instrumente osiguranja s naplate kod FINA-e te da ih preda tužiteljima, podredno da se zabrani tuženiku naplata po istim instrumentima osiguranja, kao i da se naloži tuženiku tužiteljima naknaditi trošak parničnog postupka.

Tužitelji su predložili i određivanje privremene mjere, a isti prijedlog je pravomoćno odbačen rješenjem ovog suda 16 P-402/12 od 14. ožujka 2012.g.

Odgovarajući na tužbu tuženik je potvrdio sklapanje ugovora o kratkoročnom kreditu s tužiteljem pod 1) i 5 anexa istom ugovoru kao i da je dospijeće navedenog kredita 15. svibnja 2011.g. u iznosu od 1.651.311,69 kn. Učinio je nespornim i da je s tužiteljem pod 2) 18. lipnja 2010.g. sklopio Ugovor o hibridu na temelju kojega mu je tužitelj pod 2) uplatio 1.500.000,00 EUR-a koja sredstva je dobio od društva I GRUPA d.d. Oспорio je da bi Ugovor o hibridu bio ništetan dodajući da tužitelji ni tuženik ne smiju razročiti uložena sredstva po ugovoru o hibridu, a banka da je dužna sve hibridne instrumente pretvoriti u dionice. Tužitelj pod 2) da je očito 1. lipnja 2011.g. izvršio ustup tražbine koja u trenutku ustupanja nije mogla biti ustupljena jer nisu postojale obostrano dospjele tražbine, tj. jer nisu bile ispunjene kumulativne zakonske pretpostavke za prijeboj, a nekoliko mjeseci potom da je otvoren stečaj nad tuženikom pa pretpostavke za prijeboj da nisu bile ispunjene niti po članku 103. Stečajnog zakona. Potraživanja s osnova postojanja Ugovora o hibridu da se mogu ostvariti samo u stečajnom postupku nad tuženikom, a ne posebnom paricom. Dodao je i da je Ugovor o hibridu sklopljen s Credo bankom, a ne Credo bankom u stečaju. Nad tuženikom da je 22. studenog 2011.g. otvoren postupak prisilne likvidacije, a 16. siječnja

2012.g. stečaj iz čega proizlazi da je Ugovor o hibridu sklopljen prije otvaranja stečaja. Smatra da je postavljeni tužbeni zahtjev nedopušten radi čega tužbu treba odbaciti, te da treba ispitati ima li tužitelj pod 2) svojstvo stečajnog vjerovnika jer on tvrdi da mu je tražbina nastala 24. lipnja 2010.g. Smatra, u situaciji da je tužba dopuštena, da Ugovor o hibridu nije ništetan budući da sklapanje ugovora protivno odredbi članka 31. stavka 3. Zakona o kreditnim institucijama nema za posljedicu ništetnost Ugovora već prekršajnu odgovornost tuženika kako to proizlazi iz članka 360. stavka 1. točke 1. istog Zakona jer ništetnost da bi bila suprotna svrsi uplate hibridnih instrumenata. Osim navedenog, u slučaju ništetnosti ugovora o hibridu tužitelj pod 2) da bi ta sredstva trebao vratiti I GRUPI d.d., a I GRUPA d.d. da bi ista sredstva trebala vratiti tuženiku.

Tužitelji su osporili navode iz odgovora na tužbu te su istakli da je predmetna tužba dopuštena. Pozvali su se na članak 79. stavak 1. Stečajnog zakona prema kojemu izlučni vjerovnici ostvaruju svoja prava na izdvajanje predmeta iz stečajne mase radi čega da imaju pravo tražiti povrat instrumenata osiguranja. Promjena tvrtke zbog postupka likvidacije ili stečaja da ne utječe na odgovornost tuženika koja je temeljena na navedenim pravnim poslovima budući je riječ o istoj pravnoj osobi. Utvrđenje ništetnosti Ugovora o hibridu da je prethodno pitanje za ostale točke tužbenog zahtjeva jer je tuženik odbio izvršiti prijeboj u svojim poslovnim knjigama i pokrenuo postupak prisilne naplate protiv tužitelja. Odredbom članka 103. Stečajnog zakona da je propisano ako stečajni vjerovnik u vrijeme otvaranja stečaja ima pravo na prijeboj, otvaranje stečaja je bez utjecaja na to njegovo pravo, a prijeboj da je nastao kada su se istovrsne tražbine susrele, tj. u ovom slučaju 1. lipnja 2011.g. (na temelju ugovora o ustupu). Tužitelji smatraju da je Ugovor o hibridu suprotan i moralu i društvu jer je nanosila štetu klijentima tuženika budući je tuženik znao da navedeni hibrid neće biti uključen u jamstveni kapital banke, a time se i stečajna masa tuženika neosnovano obogatila budući je tuženik ustao prisilnom naplatom prema I GRUPI d.d. za 3.000.000,00 EUR-a. Kako je Ugovor o hibridu ništetan, a ništetnost djeluje ex tunc, to da je nastala obveza tuženika za povrat sredstava sa zateznim kamatama. Tužitelj pod 1) da je bio ovlašten izjaviti prijeboj tuženiku nad kojim je otvoren stečaj te ovlašten tražiti izdane instrumente osiguranja.

Podneskom predanim na ročištu 13. svibnja 2014.g. tužitelji su objektivno preinačili tužbu tražeći utvrđenje da je Ugovor o hibridu ništetan i ne proizvodi pravne učinke, utvrđenje da je uslijed ništetnosti Ugovora o hibridu nastala obveza tuženika prema tužitelju pod 2) na povrat sredstava uplaćenih temeljem ništetnih ugovora, a koji je temeljem ugovora o ustupu dijela potraživanja od 1. lipnja 2011.g. preneseni na tužitelja pod 1) u dijelu od 240.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti, da se naloži tuženiku isplatiti tužitelju pod 1) iznos od 240.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama, a ako sud ne usvoji tako postavljeni tužbeni zahtjev tužitelji su predložili prihvaćanje podređenog tužbenog zahtjeva.

Podneskom od 15. svibnja 2014.g. tužitelji su za slučaj da sud ne nađe (očitoj omaškom napisano "nađe") osnove za usvajanje tužbenog zahtjeva postavljenog u tužbi od 7. ožujka 2012.g., postavili eventualno kumulirani tužbeni zahtjev na

način da traži utvrđenje da je Ugovor o hibridu ništav, utvrđenje da je tražbina tuženika prema tužiteljima iz ugovora o kratkoročnom kreditu prestala temeljem izjave o prijeboju od 10.2.2012.g. sa danom 15.5.2011.g., da se naloži tuženiku obustava provođenja svih radnji prisilne ovrhe po partiji kredita protiv tužitelja i njihovih jamaca, da se naloži tuženiku da kod FINA-e ishodi povrat svih instrumenata osiguranja tužitelja i povrat istih tužiteljima, da se nalaže tuženiku izdavanje brisovnog očitovanja podobnog za brisanje fiducijarnog prijenosa prava vlasništva nad vrijednosnim papirima, da se naloži tuženiku da vrati tužitelju pod 1) dvije bjanko mjenice.

Tuženik je ustrajao u navodima iz odgovora na tužbu ističući da tražbina tužitelja pod 2) nije dospjela 24. lipnja 2010.g. jer ništetnost treba biti utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom. Kako tražbina tužitelja pod 2) ne postoji to da se ista nije mogla ustupiti tužitelju pod 1) radi čega ni obveza tog tužitelja nije mogla prestati prijebojem. Tužbeni zahtjev u dijelu kojim tužitelji traže povrat instrumenata osiguranja da predstavlja vlasničko pravni zahtjev na predaju stvari, a predmetni instrumenti osiguranja da nisu kod tuženika već su isti predani na naplatu FINA-i. Taj izlučni zahtjev da nije ni dopušten jer instrumenti osiguranja nisu dio stečajne mase. Smatra da tužitelji nemaju pravo tražiti povrat instrumenata koji su u vlasništvu tuženika dok ne podmire svoju obvezu. Ponovio je da je predmetni Ugovor o hibridu zabranjen samo u odnosu na tuženika radi čega posljedica ne može biti ništetnost samog ugovora već je posljedica prekršajna odgovornost kreditne institucije (članak 360. stavak 1. Zakona o kreditnim institucijama) te se tako stečeni novac ne uključuje u izračun jamstvenog kapitala kreditne institucije.

Tuženik je dodao da je nad tužiteljem pod 1) 21. veljače 2014.g. otvoren postupak predstečajne nagodbe u kojemu je tuženik prijavio tražbinu, a tužitelj pod 1) da je istu tražbinu priznao. Istakao je da je riječ o istoj tražbini za koju tužitelji tvrde da je prestala prijebojem. Po instrumentima osiguranja tuženik da je naplatio iznos od 47.947,89 kn.

Tužitelji su potvrdili navode tuženika iz kojih proizlazi da je tužitelj pod 1) u postupku predstečajne nagodbe priznao tražbinu tuženika te je dodao da je tuženik raspolagao ovršnom ispravom, a tužitelj pod 1) takvom ispravom da ne raspolaže.

Sud je izveo dokaze pregledom spisu priloženih isprava, pa je na temelju rezultata provedenog postupka i ocjenom svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno odlučeno kao u izreci iz sljedećih razloga:

Najprije je za navesti da su podneskom od 15. svibnja 2014.g. tužitelji ustrajali u tužbenom zahtjevu koji je postavljen tužbom (bez obzira što je podneskom predanim na ročištu 13. svibnja 2014.g. objektivno preinačio tužbu, o kojoj preinaci sud nije odlučio) kao prvopostavljenom zahtjevu, a tim podneskom (od 15. svibnja 2014.g.) su postavili i podredni tužbeni zahtjev.

Prema odredbi članka 187. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11 i 25/13 – dalje ZPP) tužitelj može u tužbi tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se takva tužba može podići kad je to posebnim propisima određeno ili kada tužitelj ima za to pravni interes.

Posebnim propisima nije predviđeno da se može ustati tužbom radi utvrđenja nastanka obveze tuženika prema tužitelju odnosno prava tužitelja na isplatu od strane tuženika, kao ni tužbom na utvrđenje da je tužitelj podmirio svoje dugovanje prema tuženiku, a nije predviđeno pravo da se može tražiti utvrđenje da je tražbina tuženika prestala prijebojem, pa kako stranke u takvim situacijama (u slučaju da takva prava postoje) mogu ustati kondemnatomom tužbom to je za zaključiti da tužitelji nemaju ni pravni interes za podnošenje tužbe na utvrđenje takvog sadržaja radi čega je tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva kojima se traži takvo utvrđenje valjalo odbaciti, tj. odlučiti kao u točki 1. izreke rješenja.

Prvopostavljeni tužbeni zahtjev glasi na utvrđenje ništetnosti Ugovora o hibridu o čijoj osnovanosti ovise i preostali zahtjevi.

Prema odredbi članka 322. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08 – dalje ZOO/05) ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako Zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo, dok je stavkom 2. istog članka propisano da je ugovor valjan, ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.

Među strankama nije sporno da su tužitelj pod 2) i tuženik sklopili Ugovor o hibridu, a potom da je tužitelj pod 2) uplatio tuženiku 1.500.000,00 EUR-a, tj. ispunio svoju ugovornu obvezu, ali od novca kojega je tužitelj pod 2) dobio od trgovačkog društva I GRUPA d.d. Zagreb, a to trgovačko društvo isti novac je steklo ugovorom o dugoročnom kreditu sklopljenim s tuženikom.

Nije sporno da je naprijed navedeni Ugovor o hibridu suprotan članku 31. stavku 3. Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine broj 117/08, 74/09 i 153/09) po kojemu kreditna institucija ne može, izravno ili neizravno, kreditirati stjecanje ili izdavanje garancije ili druga jamstva za stjecanje drugih financijskih instrumenata koje sama izdaje, odnosno koje izdaje društvo u čijem kapitalu sudjeluje s 20 ili više posto udjela, a koji se s obzirom na svoje karakteristike uključuju u izračun jamstvenoga kapitala te kreditne institucije.

Međutim, odredbom članka 360. stavka 1. točke 1. istog Zakona propisana je prekršajna kazna za kreditnu instituciju ako kreditira ili izdaje garanciju, odnosno druga jamstva protivno odredbama članka 31. Zakona o kreditnim institucijama. Dakle, sklapanje predmetnog ugovora je zabranjeno samo tuženiku, a posljedica je prekršajna odgovornost tuženika, a ne ništetnost ugovora.

Ostalo je za utvrditi je li predmetni Ugovor o hibridu protivan moralu društva, tj. je li ništetan s tog osnova.

Nemoralni su pravni poslovi oni koji se protive moralnim normama određene društvene zajednice. Dio moralnih normi sadržan je u pravnim normama, a to znači da su mnogi nemoralni ugovori istodobni i zabranjeni. Sud ne vidi da bi Ugovor o hibridu bio protivan moralnim normama, a iz navoda tužitelja se ne razaznaje kakva je to šteta i u kojim iznosima sklapanjem Ugovora o hibridu nanesena klijentima tuženika.

Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje da predmetni Ugovor o hibridu nije ništetan radi čega je valjalo odbiti prvopostavljeni tužbeni zahtjev kojim tužitelji traže da se isti ugovor utvrdi ništetnim.

Kako predmetni ugovor nije ništetan, to tužitelj pod 2) s tog osnova nije mogao steći potraživanje prema tuženiku pa time isto "potraživanje" ugovorom o ustupu nije mogao ustupiti tužitelju pod 1), niti su posljedično ostvarene zakonom određene kumulativne pretpostavke za prijeboj potraživanja tužitelja pod 1) i tuženika (članak 195. ZOO/05) jer nije ostvarena pretpostavka uzajamnosti, pa kako nema uzajamnosti potraživanja to se ne može govoriti ni o istovrsnosti, dospelosti i utuživosti potraživanja bez obzira što je tužitelj pod 1) dao izjavu o prijeboju.

Budući potraživanje tuženika prema tužitelju pod 1) s osnova ugovora o kratkoročnom kreditu nije prestao, to je odbijen tužbeni zahtjev i u dijelu kojim tužitelji traže da tuženik povuče instrumente osiguranja, odnosno da se tuženiku zabrani naplata po istim instrumentima.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

Eventualnim kumuliranim zahtjevom tužitelji ponovno traže utvrđenje da je Ugovor o hibridu ništetan, pa posljedično i da se naloži tuženiku obustava provedbe radnji prisilne ovrhe, da ishodi povrat svih instrumenata osiguranja od FINA-e, da tuženik izda brisovno očitovanje podobno za prijenos fiducijarnog prijenosa prava vlasništva nad vrijednosnim papirima-dionicama Industrogradnje d.d. te da mu se naloži povrat dviju bjanko mjenica tužitelju pod 1).

Kao što je već navedeno, sud je utvrdio da Ugovor o hibridu nije ništetan pa posljedično (iz već navedenih razloga) tuženik se ne može obvezati na povrat instrumenata osiguranja tj. povrat istih instrumenata tužiteljima, na izdavanje

brisoavnog očitovanja, na vraćanje bjanko mjenica kao ni na obustavu provođenja prisilne ovrhe.

Radi navedenog, odlučeno je kao u točki II. izreke presude.

Tek podredno se navodi da u ovoj parnici nije od značaja činjenica što je nad tuženikom otvoren stečajni postupak, a tužitelji svoju tražbinu nisu prijavili u stečaju, jer predmet ove parnice nije imovinskopravni zahtjev tužitelja prema tuženiku kojega su imali u vrijeme otvaranja stečaja nad tuženikom. Nije od značaja ni činjenica što je tužitelj pod 1) u postupku predstečajne nagodbe priznao potraživanje tuženika po ugovoru o kratkoročnom kreditu jer je predmet ovog parničnog postupka tražbina tužitelja, a ne tuženika.

Ostaje za navesti da sud nije prihvatio prijedloge tužitelja za donošenje međupresude odnosno djelomične presude jer sud smatra da je bilo moguće donijeti konačnu odluku i to u odnosu na sve postavljene tužbene zahtjeve.

Sud nije prihvatio uvjetno postavljene prijedloge tužitelja za vještačenje poslovnih knjiga stranaka i društva I GRUPA d.d. kao ni prijedlog za saslušanje stranaka budući odlučne činjenice među strankama nisu sporne, pa se isti dokazni prijedlozi ukazuju suvišima.

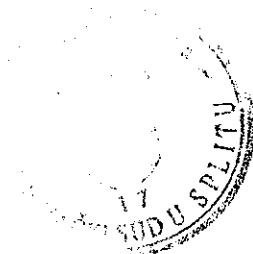
Odluka o trošku parničnog postupka donesena je na temelju odredbe članka 154. stavka 1. ZPP-a, pa kako je tuženik u cijelosti uspio u ovoj parnici, to je valjalo tužitelje obvezati naknaditi mu cjelokupni trošak parničnog postupka i to s osnova sudske pristojbe za odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn.

Zahtjev tuženika za naknadu troška sudske pristojbe na presudu je odbijen jer je tužitelj obveznik plaćanja iste pristojbe.

Navedena odluka je donesena na temelju odredbe članka 3. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13) te Tar.br. 1. stavak 2. Tarife sudskih pristojbi koja je sastavni dio Zakona o sudskim pristojbama, pri čemu je sud imao u vidu vrijednost predmeta spora u iznosu od 10.000.000,00 kn.

U Splitu, 17. prosinca 2014.g.

SUDAC
Franka Buzov, v.r.
za točnost opravka-
ovlašteni službenik
Ana Ivandić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu. Žalba se može izjaviti u roku od osam dana od dostave prijepisa ove odluke, putem ovog suda, u pisanom obliku, u tri primjerka.

12/11/2013

Vrijeme ispleta: 07.11.2018. 12:24

00pla

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Splitu

KLAUZULA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluko: P-329/2013-24

Vrsta odluko: Presuda

Donositelj: Franka Buzov

Datum pravomoćnosti:

Datum ovršnosti: 05.10.2018.

Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti: Odluka ovog suda poslovni broj 16 P-329/13 od 17. prosinca 2014. u izreci presude i u točki II. izreke rješenja u dijelu kojim se tužiteljima nalaže naknaditi tuženiku parnični trošak u iznosu od 2.500,00 kn pravomoćna je 25. srpnja 2018., a ovršna 5. listopada 2018. Navedena odluka ovog suda u točki I. izreke rješenja te u dijelu točke II. izreke rješenja kojim je odbijen zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u iznosu od 7.500,00 kn pravomoćna je 27. prosinca 2014.

11. Sp. 16, 7-11-2018.

Tomislav Buzov